

a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.

A nyár elmúltával az első iskolai napon mi fiúk büszkén mutogattuk egymásnak a szerzett sebhelyeinket. Minden egyes sebhelynek megvolt a maga története. Még hetekig tartott mire minden történet kiderült. Büszkék voltunk a szerzett sérülésekre, pedig nem kerestük a bajt. Nem szándékosan okoztunk sérülést csak azért, hogy mesélni tudjunk róla. Mindenesetre a szeptemberi elbeszélések valahogy sohasem tartalmazták azt a részt, hogy mennyi könny, mennyi fájdalom járt ezekkel a sebhelyekkel. Az feledésbe merült, maradtak a sokszor alaposan kiszínezett történetek, amelyben természetesen a hősiesség dominál. Mert azt nehéz bevallani, hogy ügyetlen voltam, hibáztam, azért történt, mert nem hallgattam a szüleimre, vagy mert túl vakmerő voltam...

De a sebhelyek ezekről is meséltek. Nem a többieknek, hanem annak, aki szerezte őket. Minden egyes maradandó sebhelyem fájdalmának emlékét is őrzöm. Tudom, hogy a térdemen a sebhely a vakmerő bicajozás, a könyökömön a titokban végzett késélezés fájdalmas emlékei, és még számtalan fájdalmas emlék, amelyek az elkövetett hibáimra is emlékeztetnek.

Nagypénteken Jézus sebei vannak előttünk. Ezeket jelképezi ez az öt vörös rózsza is.

Jézus sebei, amelyeket nem azért szerzett, mert túl vakmerő volt, nem azért, mert nem fogadott szót a szüleinek, nem azért, mert tilosban járt. De nem is balesetet szenvedett, nem véletlen műve Jézus kezein, lábain és oldalán az öt seb.

Hanem ahogyan azt már évszázadokkal korábban megmondta Isten az ő prófétáján keresztül: *a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.*

Az ő sebeit a mi vétkeink okozták. Egy nagyon egyszerű képpel: a nekünk szánt nyílvevő elé ugrott, hogy a saját testével védjen meg bennünket. Pedig mi érdemeltük volna, azzal, hogy nem fogadunk szót, hogy túl vakmerők vagyunk, hogy a tilosban járunk...

Öt seb, amelyek rajta vannak, és nem rajtunk.

De ez az az öt seb, egyben a mi új életünket is jelenti, ahogy az igében olvassuk: az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mit jelent ez a gyógyulás? Azt, hogy én az ő sebeivel büszkélkedem, és azt mondom Lutherral együtt: Jézus Krisztus... az én Uram, aki engem, elveszett és megítélt embert megváltott, vagyis minden bűntől, a haláltól és az ördög hatalmából megszabadított, és magáévá tett, nem arannyal, sem ezüsttel, hanem szent és drága vérével, ártatlan szenvedésével és halálával, hogy egészen az övé legyek, az ő országában őalatta éljek, és neki szolgáljak örök igazságban, ártatlanságban és boldogságban... Ez így igaz. Ámen.